

сърдцето на младата жена съ неочаквана остра жалостъ. Тя бързо се дръпна да пресрещне доктора, който идеше. Заобиколиха още презъ една две улици, и следъ нѣколко минути се намѣриха съ другия.

Седнаха въ едно кафене подъ колонадата. Небето потъмнѣ и се избистри. По корнизитѣ се настаняваха гълъби, готвейки се за сънъ. Голѣмиятъ оркестъръ на площада свирѣше увертюрата на „Кориоланъ“. Нѣкаква прозрачностъ бѣ потопила пространството и нѣщата се обезплѣтяваха. Огромния четверожгълникъ на площада приличаше на инкрустация отъ патиниранъ металъ. Нѣмаше гърмолъ на улица — трамваи, автомобили, кола — само мекъ шумъ на стѣпки по плочитѣ и пърхане на криле.

Тѣ седѣха мълчаливи, пронизани отъ тая въздушностъ, лекота и успокоение, въ което нѣма мѣсто за никаква мисль, и което е, може-би, истинското щастие. Разговорътъ неусетно бѣ престаналъ. Оркестра завърши, и въ внезапната тишина се чу сирената на параходъ, който заминава.

Докторътъ, изпилъ вече два коктейла, се разчувствува :